

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ 'Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου 'Εσωτερικοῦ ἑρ. 8. — 'Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ 'Αναπλάσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου 88ῆς Φλέσσα, 5, παρὰ τὴν 'Ιερὰν Σύνεδρον.
---	--	--

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Η ὀρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι. ὑπὸ F. Bettex. — 'Ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ ποιμνῇ καταπολέμησις τοῦ ὀλιγμοῦ. — Ὁ Βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ. ὑπὸ 'Ρεδέλφου 'Ασμῆ. — Ὁ 'Ραββίνος 'Ισαὰκ Μ. ὑπὸ Νικολ. Χ. 'Αμβρόζη. — Ὁφθαλμολογικὴ ἀπάντησις. — 'Ἡ τοῦ τρισυνθέτου καταβίβη, ὑπὸ Κ. Δ. Διαλησημά. — 'Ἐκθεσις Γεν. Γραμματείας.

Ἡ ὀρησκεία ΚΑΙ Αἱ Φυσικαὶ Ἐπιστῆμαι ὑπὸ F. BETTEX

Προοδευόμεν :

Ὅπως ἠδυνάτο τις, καὶ ἐγένετο τοῦτο, νὰ πληρώσῃ βιβλία διὰ τῆς περιγραφῆς τῶν μεγάλων πολιτισμῶν τῶν 'Ἰνδῶν καὶ τῶν Αἰγυπτίων, τῶν 'Ασσυρίων καὶ τῶν Περσῶν, τῶν Φοινίκων καὶ τῶν Καρχηδονίων, τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν 'Ρωμαίων, τῆς πολυτελείας τῶν καὶ τῶν τεχνῶν τῶν, τῆς βιομηχανίας τῶν, τῶν λεγεῶνων τῶν καὶ τῶν φιλολογῶν τῶν, τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν καὶ τῶν ἀγαλμάτων τῶν, τῶν θησαυρῶν τοῦ Κροίσου, τῆς πολυτελείας τοῦ Νέρωνος, καὶ τῶν συμποσίων τοῦ Λουκούλλου.

Οἱ λαοὶ οὗτοι ἐγνώριζον ὡσαύτως νὰ χύνωσι καὶ νὰ ἀνιδρῶσι παμμεγέθεις ἀνδριάντας ἐκ χαλκοῦ, ὡς τὸν κολλοσσόν τῆς 'Ρόδου, τοῦ ὁποίου τὰ λείψανα ἐβάρυνον ἔτι, 880 ἔτη μετὰ τὴν πτώσιν του, 7200 στατήρας(1). 'Ἐγνώριζον νὰ ναυπηγῶσι πλοῖα ἄλλως μεγαλοπρεπῆ ἢ αἱ θαλαμηγοὶ μας, καὶ νῆας μὲ ἔμβολον χαλκοῦν, ὡς τὴν Ἀλεξάνδρειαν 'Ἰέρωνος τοῦ Β', μεγάλην ὡς τι τῶν ἡμετέρων θωρηκτῶν, καὶ τὴν ἔτι μεγαλητέραν Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, ἧς ἐπέβαινον τέσσαρες χιλιάδες ναυτῶν,

(1) Κανάρια.

καὶ περὶ τῆς ὁποίας ὁ Ναύαρχος Φῶν Χένκι παρατηρεῖ ὅτι ἀργαίως φαίνεται ὅτι ἐγνώρισε κάλλιον ἡμῶν τὸ μυστικὸν τῆς στερεῆς συνδέσεως ταιούτων ξυλίνων ὄγκων. Καὶ ὁ μηχανικός, ὁστις τὴν ἐναυπήγησεν, ἠδυνήθη, ἔτι τινὰ βραδύτερον, νὰ τὴν ἀνεκλύσῃ εἰς τὴν ξηρὰν, ἵνα τὴν ἐπισκευάσῃ ἔργον λεπτὸν καὶ δύσκολον.

'Ἐγνώριζον ἐπίσης, ὡς βλέπει τις τοῦτο εἰς τὰς μορίας τῶν, νὰ ὑφαίνωσιν ὑφέσματα τόσον λεπτά, ὡςτε Αἰγυπτία τις δέσποινα ἠδύνετο νὰ περιτυλιχθῆ ὀλόκληρος εἰς τὸ περιώμιόν της (σάλι), καὶ νὰ τὸ περῆσῃ διὰ τοῦ διηκτιλίδου της. Αἰὶ καὶ ὁ διευθυντὴς τῶν γνωστῶν ὕφαντουργείων τοῦ 'Απυζὶλ διακηρύττει, ὅτι οὐδὲν δυνάμεθα νὰ κατασκευάσωμεν τὸ παρεμφερές. 'Ἐγνώριζον ἔτι νὰ παράγωσι χρώματα διατηροῦντα ἀκόμη τὴν λαμπρότητα τῶν, ὡς φαίνεται εἰς τὰς εἰκόνας τοῦ 'Ἐλ-Φαγιού. Ἐὰν εἶχον ζωγραφίσει μὲ τὰ ἰδικὰ μας χρώματα, ἤθελον ἐξαφανισθῆ πρὸ πολλοῦ, καὶ θὰ ἰσχυρίζομεθα ὅτι οἱ λαοὶ οὗτοι ἠγνόουν νὰ παράγωσι τοιαῦτα, καὶ ὅτι ἦσαν πιθανῶς δαλτωνισταί.

Καὶ ποῖα θαυμάσια ἀριστουργήματα χρυσοχόιας δὲν μᾶς ἀφῆκαν! Ἐν παραδείγματι, τὰ κοσμήματα τῶν ἡγεμονίδων Halthor-Sut καὶ Sen-Senhet ἀνακαλυφθέντα εἰς τὴν Πυραμίδα τοῦ Δεσχοῦρ' περιδέραια ἀμειψύτων καὶ κοῦνων, χρυσοδέματα, κογγύλια καὶ ἄλλα ἀντικείμενα μιλτοβαφῆ, περὶ τῶν ὁποίων εἰδήμων τις λέγει, ὅτι ὑπερβαίνουσι, κατὰ τὴν ἀκριβείαν τῆς καλαιουσιᾶς καὶ κατὰ τὸ εἶδος τῆς κατεργασίας, πᾶν ὅ,τι σήμερον παράγωμεν.

Τοιαύτη ὡσαύτως εἶνε ἡ Ἑβρουσικὴ πόρπη, ἀπεικονίζουσα τρεῖς μελλοσῆς ἐπὶ χρυσοῦ ἀνθούς, ἣν παρισινὸς χρυσοχόος ἀνεκέρυξεν ἀμίμητον ἐγνώριζον δ' ὡσαύτως ἀριστά, χίλια ἔτη πρὸ Χριστοῦ, νὰ βάλλωσι, μὲ χρυσοὶ ἐλάσματα, τεχνητοὺς ὀδόντας.

Καὶ πῶς ἐγνώριζον νὰ χαράττωσι λίθους πολυτίμους, ἐν παραδείγματι τὸν λίθον Αὐγούστα, μὲ δώδεκα εἰκόνας ἐπὶ χώρου ἐλαχίστου, τὸν ἐν Παρισίοις Γιβεριανὸν ἀχάτην, καὶ τῶσους ἄλλους!

'Αλλὰ δὲν θὰ ἐτελειώσωμεν τὰ τοιαῦτα, ἐν ἠθέλωμεν

ν' ἀφηγηθῶμεν δια τὰ θαυμάσια τῆς ἀρχαίας τέχνης τὴν πανοπλίαν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὅστις περιεφρόνει εἰς ἀπόστασις ἐξήκοντα βημάτων τὰ βλήματα πολεμικῆς μηχανῆς τὴν ἰχθυοκομίαν των, ἀνεπτυγμένην περισσώτερον παρὰ ἡ ἰδική μας τούς σαπφειρίους πρίονας, δι' ὧν οἱ Φαραῶ ἐσχίζον ἐν θαυμαστῇ ἀκριθείᾳ τούς ἐκ γρανίτου καὶ πορφυρίτου λίθου ὄγκους, τρεῖς χιλιάδας ἔτη πριν ἢ ἑορτασθῆ, κατὰ τὴν διάτρησιν τοῦ Γκοτάρ, ἡ χρῆσις ἀδαμαντίνων τρυπανίων ὡς θριαμβὸς τῆς ἐπιστήμης.

Ὡς πρὸς τὴν γλυπτικὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων περιττὸν νὰ ἐμυλίσωμεν ὅλοι οἱ νεώτεροι Κανόσοι μας δὲν θὰ κατασκευάσωσι κεφαλὴν γυναικὸς ὡς τῆς ἐν Λουδοβίξ. Ἦρας τοῦ Πολυκλείτου, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ὁ Παρθενῶν ὑπερτερεῖ μεγάλως τούς σιδηροδρομικοὺς ἡμῶν σταθμούς καὶ τὰ μέγαρα τῶν παγκοσμίων ἡμῶν ἐκθέσεων.

Ἡ ΕΝ ΤῆΙ ΟΡΘΟΔΟΞῶ ΠΟΙΜΝῆΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΥΛΙΣΜΟΥ

Δὲν θὰ εἴπω τι νέον, ἰδὲν βεβαιώσω, ὅτι ἡ λαχὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πίστεως ἀπαιτεῖ τὴν συγκρότησιν κατωτέρου κλήρου, ἀξίου τῆς ὑψηλῆς καὶ ἱερᾶς ἀποστολῆς του. Καμμία δὲ ἐμφυβία περὶ τοῦ ὅτι ἱερεῖς γνωρίζοντες τὸ καθήκον των καὶ ἐπιτελοῦντες αὐτό, θὰ ἦσαν φραγμοὶ ἀνυπέρβατοι καὶ ἀκατάλυτοι, κατὰ τῶν ὁποίων μόνον θὰ ἐξηνητοῦντο αἱ ἐπιβουλὴ καὶ τὰ μηχανώματα τῆς ἀθείας.

Ἡ Ἐκκλησία, εἴπωμεν εἰς προηγούμενον ἔθρονον, εἶνε ὡς σῶμα στρατευόμενον, καὶ μάχεται. Τί ζητοῦσα; Τὴν ἄμνησιν. Καὶ τί ἕτερον; Τὴν νίκην.

Εἶνε ὡσαύτως καὶ ὡς σκάφος ἡ Ἐκκλησία, καὶ πλεῖ; Τί ζητοῦσα; Τὴν ἀσφάλειαν. Καὶ τί ἕτερον; Τὴν κατευόδωσιν.

Ἄλλ' αἱ μάχαι δὲν κερδίζονται μόνον με στρατάρχας. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν ἀνάγκην τοῦ Περδίκκα, τοῦ Εὐμένους, τοῦ Ἀντιγόνου, τοῦ Κλείτου, τοῦ Πολυσπέρχοντος, τοῦ Πτολεμαίου, ἀλλὰ καὶ τῶν κατωτέρων ἀξιωματικῶν τῆς δοξασιμένης φάλαγγος του. Καὶ ὁ Ναπολέων ὁ Μέγας συνέθεσε τὴν λάμπην τοῦ Μαρτέγκου, τοῦ Ἀουστερλίτς, καὶ τῆς Ἰένας, καὶ ἐκ τῶν ὑπαξιωματικῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἕκαστος δὲν ἦτο μόνον εἰς ἥρας, ἀλλὰ καὶ εἰς στρατηγός.

Ὅτω οἱ ἄξιοι ἱερεῖς εἶνε οἱ ἀπαραίτητοι συντελεσται τῆς ἐκκλησιαστικῆς δυνάμεως, δόξης, καὶ ἀσφαλείας. Ἡ ἐπιτυχὴς ἄμνη τῆς Ἐκκλησίας τούς προϋποθέτει, καὶ ἡ νίκη τῆς τούς ἀπαιτεῖ.

Λάβετε καὶ πλοίαρχον ἱκανόν. Ἀλλὰ μὲ ναύτας ἀδαεῖς, βραθύμους, ἀτάκτους. Τί θέλει γίνοιτο τὸ πλοῖον; Οἱ πειραταὶ δὲν θὰ τὸ φοβηθῶσι, καὶ οἱ ἀνέμοι καὶ τὰ κύματα δὲν θάλλουσι τὸ σπασθῆ.

Ὅτω καὶ διὰ τὸ σκάφος - Ἐκκλησίαν ἡ ἀσφάλεια αὐτῆς δὲν ἐπικαλεῖται μόνον τὸν κυβερνήτην Ἐπίσκοπον,

ἀλλ' ἀπευθύνεται δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς καὶ πρὸς τούς ναύτας - ἱερεῖς.

Πῶς ὁμῶς ἡ ἱκανότης τοῦ ἱερέως θὰ θαυματουργήσῃ, ὅπου αὐτός ἀφίεται πεινῶν; Ἐὰν ὁ Παῦλος εἶπεινα πολλάκις, ὁδαύων πρὸς ἰδρυσιν καὶ στήριξιν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ οἱ Παῦλο δὲν ἐμφανίζονται εὐκόλως εἰς πάντα τόπον καὶ εἰς πᾶσαν ἔποχην.

Τί εἶπεν ἡ Γραφή; «Βούν ἐλοῦνται οὐ φριώσεις». Ἦτοι βῆδι, τὸ ὅποιον ἀλωνίζει, δὲν θὰ τὸ ἀφήσῃ πεινασμένον. Καὶ διὰ ποῖον τὸ εἶπε; Διὰ τῆς Ἐκκλησίας τὸν διάκονον, διὰ τοῦ θεοῦ λόγου τὸν ἐργάτην. Ἀπὸ τί δὲ τὸ εἶπεν; Ἀπὸ δικαιοσύνης μόνον καὶ φιλανθρωπίας; Ὅχι. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πρόνοιαν. Ἀπὸ πρόνοιαν διὰ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ πρόνοιαν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν. Διότι ἱερεῖς πεινασμένοι εἰς τὸ σῶμα, θὰ σὲ ἀφήσῃ πεινασμένον εἰς τὸ πνεῦμα. Καὶ ὁ στερεὸν ἐκείνον ἀπὸ τοῦ ἄρτου τῆς γῆς, δὲν καταλαμβάνει, ὅτι στερεῖ τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τοῦ ἄρτου τοῦ οὐρανοῦ. Καθόσον αἱ ψυχὰι ἐγκαταλείπονται καὶ λιμώτουν, ὅπου καθημερινὸν καὶ ἔκλυτον πρόβλημα διὰ τὸν ἱερέα ὑφίσταται ἡ πληρωτὴς τοῦ φοβερωτέρου ἀπὸ ὅλα τὰ κενά, τοῦ χαίνοντος δηλαδὴ ἐν τῷ στομάχῳ.

Καὶ λιμώτουν οἱ ἱερεῖς μας; ὅχι εἴη τις!

Ναί, ὅπου στεροῦνται αἱ οἰκογένειαι των τὰ πρὸς ἀνεκτὴν τινα συντήρησιν χρεῖωδη, καὶ ὅπου εἰς μακροτέρων τινὰ ἀσθένειαν τοῦ ἱερέως, συζύγου καὶ πατρὸς, ἡ δυστυχία κατασκηνώνει εἰς τὴν οἰκογένειαν του μὲ ὅλον τῆς τὸν ὄγκον, ὡς στέρησις φαρμάκων, ἰνοικίου, ἐνδύματος, τροφῆς!

Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θέλει τούς ἐφημέριους τῆς ἐγγύμου. Πρέπει ἄρα ἐν αὐτῇ νὰ γίνηται καὶ ἰδιαίτερα πρόνοιαι περὶ τῆς συντηρήσεως τοῦ οἰκογενειάρχου ἱερέως. Καὶ ὁμῶς πολλὰχὺ μένει ὄφτος ἐγκαταλειμμένος εἰς τὸ ἔλεος τοῦ λαοῦ, ὁ δὲ λαὸς πάλιν τὸν ἐγκαταλείπει πολλὰκις, ἐνεκα πτωχείας, ἢ ἐνεκα ἀδιαφορίας, μόνον εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Θάλομεν λοιπὸν ἱερεῖς ἀξίους τῆς ἀποστολῆς των; Ἄς τοὺς ἐξασφαλίσωμεν πρῶτον τὸ ζῆν. Κατὰ ποῖον τρόπον; Καθ' ἕνα οἰονδήποτε, ἀνάλογον πρὸς τὰς περιστάσεις, ὑφ' ἃς διατελεῖ ἕκαστη Ἐκκλησία. Τὸ ζήτημα ἡμῶν νὰ ἔχη πικρὴν μέσση λύσεως, ἔχει ὁμῶς παντοῦ, ἐνὸς ὑφίσταται, τὴν αὐτὴν ἐπιβολήν.

Πρέπει βεβαίως νὰ γείνη μέριμνα καὶ περὶ τῆς γνώσεως τοῦ ἱερέως, καὶ περὶ τοῦ ζήλου του, καὶ περὶ τοῦ ἤθους του, καὶ περὶ τῶν τρόπων του, καὶ περὶ τῶν ἔργων του. Θὰ εἴπωμεν δὲ δι' ὅλα ταῦτα. Ἄλλ' οὐδὲν θὰ γείνη ἐφόσον κρινώμεν διὰ ταῦς στομάχους τῶν ἱερέων ἄλλως παρὰ διὰ τοὺς ἰδικούς μας, καὶ ἐφόσον, ἐν τῷ ἰδικῷ μας χορτασμῷ, δὲν ὀλωμεν νὰ ἐνοήσωμεν, ὅτι ἱερεῖς, παρακολουθῶν ἀθύμως τούς ὀλιβερούς χορούς τῶν στομάχων τῆς οἰκογενείας του, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαρέσῃ εἰς τὰς ἄλλας εὐλόγους καὶ ἀπαραίτητους κύτων ἀνάγκας, ἀτελεῶς, ἂν ὄχι κακῶς, θὰ ἀνταπεκρινθῆ καὶ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του ἀπέναντι τῶν ἀνάγκων τῆς Ἐκκλησίας.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ῥοδόλφου Ἀσμη (κατὰ μετέφρασιν Κωνσταντίας Δυσκοπούλου)

Ἡ ΔΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

Ὅ,τι ἀπωλέσθη ὑπὸ τῶν πρωτοπλάστον ἔπρεπεν ἀφοβῶνως νὰ ἀπανορθωθῆ διὰ τοῦ ἔργου τῆς ἀπολυτρώσεως. Ὁ ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος εἶνε, ἐκ τῆς γεννήσεώς του, τέκνον τοῦ θανάτου. Διὰ νὰ θεραπευθῆ ἡ οἰκτρὰ αὐτῆ κατάστασις, ἢ ἀπὸ αἰῶνων διαρκούσᾳ, ἔπρεπε δύναμις ζωῆς νὰ κατέλθῃ ἐξ ὕψους καὶ νὰ ἐμβολιασθῆ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπιπλέον ἔπρεπεν ὄχι μόνον αἱ δυνάμεις τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἀκόμη αὐτὴ αὐτὴ ἡ πηγὴ ὅλων ἐκείνων τῶν δυνάμεων, ἡ αἰωνία ζωὴ, ἐν τῇ θεῷ τῆς προσωπικότητι, νὰ ἐπιφανῆ εἰς τὸν κόσμον ταῦταν τοῦ ἀμαρτήματος καὶ τοῦ θανάτου. Ἡ αἰωνία ἀγάπη, ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ οὐρανοῦ θρόνου Τῆς, ἐστρεψε τὰ βλέμματά Τῆς ἐπὶ τῆς ἀθλιότητος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν ἀσίρῳ ἀγάπῃ καὶ συμπάθειᾳ ὤρμησεν εἰς τὸ νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ἡ πτωχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἦτο τῶσον μεγάλη, ἡ ἐνοχὴ τοῦ πλάσματος αὐτοῦ, τοῦ πλασθέντος κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ἦτο τῶσον ὑπερμεγέθης, ὥστε δὲν ἴδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ἐξίλασις ἢ δι' αὐτοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι οὐδεὶς ἄνθρωπος θὰ ἴδύνατο νὰ κάμῃ, ὅσον ἐξέχος καὶ ἂν ὑπῆρχεν, ἐξέπληρώθη διὰ τοῦ Ἐμμανουὴλ ἡμῶν (Ἡσαίου κεφ. Ζ' 14) τοῦ Θεοκτόπου, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀληθοῦς Θεοῦ καὶ ἀληθοῦς Ἀνθρώπου. Ἀδελφός οὐ λυτροῦται λυτρώσεται. ἄνθρωπος; οὐ δώσει τῷ Θεῷ ἐξίλασις ἑαυτοῦ, καὶ τὴν τιμὴν λυτρώσεως αὐτοῦ (Ψαλμ. μὴ' 7 - 8). Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἠθέλησεν ὄχι μόνον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐξαγορὰν ταύτην, ἀλλ' ἀκόμη ν' ἀποκαταστήσῃ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὴν σχέσιν μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ, ὅπως δι' αὐτοῦ αἱ δυνάμεις τῆς ἀναγεννήσεως δυνηθῶσι νὰ πλημμυρῶσιν εἰς ἄλην τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δυνηθῆ νὰ θεμελιωθῆ ἐπὶ τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δὲν ἠνώθη μὲ οἰονδήποτε ἄνθρωπον, ἀλλ' αὐτὸς Ἐκείνος ἐγένετο ἄνθρωπος. Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν (Ἰωάν. α' 14). Ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκέλευσε, μορφήν δοῦλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπου γενόμενος (Φιλιπ. κεφ. 6' 7). Ἡ ἐνσάρκωσις αὐτῆ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ, ἰδὲν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε πλασθῆ κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε τὸ μέγα, τὸ βαθύ, τὸ ἀνεκφράστον μυστήριον. Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί (Τιμ. κεφ. γ' 16). Ἀλλ' ὅσα μεγαλύτερα ὑπῆρξεν ἡ ταπεινότης τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸσα ζωηρότερα εἶνε καὶ ἡ λάμπρις, τὴν ὁποίαν χύνει ἡ ἀγάπη Του ἐν τῇ φανερώσει ταύτῃ.

Ἡ ἐνσάρκωσις αὐτῆ ἐγένετο κατὰ τὸν ἀκλόουτον τρό-

πον: Ἄγγελος ἦλθε πρὸς τὴν Μαρίαν, ἀπόγονον τοῦ Δαβὶδ, καὶ μεμνηστευμένην μετὰ τίνος τέκτονος, ὀνόματι Ἰωσήφ, καὶ τῇ εἶπε: Χαῖρε, κεχυρωμένην ὁ Κύριος μετὰ σοῦ: εὐλόγημένη σὺ ἐν γυναικί (Λουκ. α'. 38). Ἡ ταπεινὴ Μαρία ἐπαράχθη διὰ τὸν χαριετισμὸν αὐτὸν ἀλλ' ὁ ἄγγελος τὴν ἐνεθάρρυνε λέγων πρὸς αὐτήν: Μὴ φοβοῦ Μαριάμ: εὖρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ Υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Ὁ θῶτος ἐστὶν μέγας καὶ Υἱὸς Ὑψίστου κληθήσεται: καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον. Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος (Λουκ. α'. 30-33). Ἡ Μαρία μολοντί δὲν ἐνόησεν οὐδὲως ἀμφίβαλεν. Εἶπε δὲ Μαριάμ πρὸς τὸν ἄγγελον: πῶς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω: καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ: Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισταίσει σε: διὸ καὶ τὸ γεννώμενον Ἅγιον κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ (Αὐτ. α'. 34-35). Ἐπρεπεν ὡς ὁ Θεὸς ἄνθρωπος, εἰς ὃν ἦτο δεδομένον νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἀμαρτωλὴν ἀνθρωπότητα, νὰ ἦνε ἀγνός, ἀγιος, καὶ νὰ γεννηθῆ ἀναμάρτητος. Ἐκείνος, ὅστις ἐπαφαιρῆσθαι νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ ἀμαρτημάτά μας, δὲν ἴδύνατο νὰ γεννηθῆ ἐξ ἀμαρτωλοῦ γένους. Ὡς ἄνθρωπος ἔπρεπε νὰ ἔχη μητέρα μίαν γυναικῆ, ἀλλὰ δὲν ἴδύνατο νὰ γεννηθῆ κατὰ τὴν φυσικὴν ὁδόν, καὶ ἔχη πατέρα ἕνα ἄνδρα, ἰδὲν ἠθέλειν ἀπὸ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς του νὰ μὴ αἰσθανθῆ ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐλπίν τοῦ ἀμαρτήματος.

Ἡ ἀπιστία ἐπιμένει εἰς τὸ ζήτημα τῆς διὰ Πνεύματος Ἁγίου συλλήψεως, καὶ διακηρύττει: ἄδύνατον τὸ νὰ κληθῆ εἰς τὴν ὑπαρξίν ἀνθρώπινος ζωὴ ἄνευ τῆς συνεργείας ἀνδρός. Ἀλλὰ τὰ πάντα εἶνε δυνατὰ εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεόν. Αὐτὸς ἐπλασε τὸν Ἄδῃ ὄχι μόνον ἄνευ συνεργείας ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ ἄνευ συνεργείας γυναικός. Αὐτὸς ἐπλασε τὴν Ἐβάν ἐν συνεργείᾳ ἀνδρός, ἀλλ' ἄνευ τῆς συνεργείας γυναικός. Δύναται τις ἐπομένως νὰ παραδεχθῆ, ὅτι αὐτὸς ἐπλασε καὶ τὸν Ἰησοῦν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον ἄνευ τῆς συνεργείας ἀνδρός, ἂν καὶ μετεχειρίσθη ὡς ὄργανόν του τὴν Παρθένον. Τὸ θαῦμα τοῦτο ἐξετέλεσεν ἐν τῷ σώματι τῆς Μαρίας διὰ τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: ἡ δὲ Μαρία ἐνεπιστεύθη ἑαυτὴν μετὰ ἀγίας ἀπλότητος εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ. Ἰδοὺ ἡ δοῦλα τοῦ Κυρίου: γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμα σου (Λουκ. α'. 38). Μεθ' ὅ ὁ ἄγγελος ἀπεσύρθη, καὶ ἐκείνη ἔμεινε ἐκ νέου μόνη. Ἀπομακρύνεται ὁ διάκονος, ὅταν ὁ Κύριος ἔρχεται. Ὁ Ἰησοῦς συνελήφθη.

Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὰ Εὐαγγέλια, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐθεώρουν τὸν Ἰησοῦν ὡς υἱὸν Ἰωσήφ τοῦ τέκτονος, καὶ ἡ ἀπιστία ἐμεταλλεύεται τοῦτο, ὅπως ἀρνήσῃ τὴν ὑπερφυσικὴν σύλληψιν τοῦ Σωτῆρος. Τὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ λαοῦ υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ, τοῦτο εἶνε βίως φυσικόν. Καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ αὐτὸ γίνεται. Ὅταν ἀν-

ὁρωπός τις εἰσαθεῖ καὶ ἀνατρέψῃ, παιδίον ξένον ὡς ἰδικόν του, ἀξίω ὥστε τὸ παιδίον τοῦτο νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά του. Ἡ δὲ Μαρία δὲν ἠδύνατο νὰ φανερώσῃ δημοσίως τὸ θεῖον ὠσεύμα, ὅπερ ἐγένετο ἐν αὐτῇ, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ ἐαυτὴν εἰς τὰς πλῆθς ὑβριστικῆς ὑπονοίας. Διὰ τοῦτο κρύπτονται τὰ περὶ τοῦτου, καὶ διαφυλάττονται διὰ τὰς εὐσεβεῖς καρδίας, αἵτινες εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ προσκυνήσωσι τὴν ὠσεύμασιν δημιουργικὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅπως ὁ Ἰωσήφ ὁ μνηστὴρ αὐτῆς μὴ ἐγκαταλείψῃ αὐτήν, καὶ μὴ ἐλύσῃ ἐπ' αὐτῆς τὸ δημόσιον ὄνειδος, ὁ Θεὸς ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀλήθειαν δι' ἄγγελου. Καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐγένισκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔσκε τὸν Υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον (Ματθ. α' 25). Καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Ἰησοῦν, ὄνομα δοθὲν αὐτῷ παρὰ τοῦ ἀγγέλου, πρὶν ἢ συλληφθῆ εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρός Του. Αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν (Ματθ. α' 21).

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΜΒΡΑΖΗ
Καθηγ. τοῦ Πρακτικῆς Λυκαίου καὶ πρῶτῃν Ἱεροκλήρουκ Σιμῶννης.

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ Μ.
ΠΙΣΤΕΥΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ
ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΝΟΜΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ
Πλήρης ἐνδιαφέροντος καὶ ποικίλων περιπετειῶν καὶ ἀποδείξεως περὶ τῆς ἀληθείας τῆς κτιῆς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐκ τῶν ἱερῶν Γραφῶν καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, Ἀνατολικῶν τε καὶ Δυτικῶν.

ΤΟΜΟΣ Β΄

[Βλέπε ἄρθρον 215]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ἈΠροσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμεῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἱματος· ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφθιπν μου λύκοι βαρεῖς πρὸς ὑμᾶς... (Πράξ. Κ'. 28, 29).

Τὴν 29 Σεπτεμβρίου ἐλάβομεν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.
«Ἐν Π. τῆς Ρουμανίας τῇ 22 Σεπτεμβρίου, 1900.

Ἄδελφὲ μου Νικόλαε,
Τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἀδελφικὴν σας μετὰ χαρᾶς ἐλαβον, καὶ σὰς συγχαίρομεν ὅλοι διὰ τὴν εἰς Ἀθήνας μετάθεσιν.

Τί χαρὰ ἀληθῶς, ἀδελφέ, νὰ ζῆ τις ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ πόλει τῶν εὐκλεῶν ἀναμνήσεων, καὶ τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος! Ὅπου πᾶσα γωνία, καὶ δόξα ἀκτινοβολοῦσα, πᾶν μνημεῖον, καὶ κλέος ἀφθιπτόν!

Ὅσακις ἀναπολῶ τὰς Ἀθήνας, νομίζω, ὅτι βλέπω

νοερῶς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον διδάσκοντα εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον. Στωϊκοὶ καὶ ἐπικούρειοι, ἀληθεῖς φιλόσοφοι καὶ κερδοσκοποὶ σοφισταί, Κυνικοὶ καὶ Περιπατητικοὶ τὸν ἀκούουσι μετὰ προσηχθῆς.

Φαντάζομαι τὴν ἐντύπωσιν τοῦ δημοφιλῆ μου Παύλου θεωμένου τὸν Παρθενῶνα, τὰ Προπύλαια, σῶα καὶ ἀκέραια, ἐν δλῇ τῇ δόξῃ αὐτῶν!

Πολὺ ἐπιθυμῶ, ἀν ἦτο δυνατόν, νὰ ἐπισκεφθῶ πάλιν τὰς Ἀθήνας. Ἐνθυμείται, νομίζω. Τὰς εἶδον τὸ πρῶτον, ὅτε καὶ ἐναχωρήσας ἐξ αὐτῶν ἤλθον πυρέσων εἰς Κόρινθον, ὅπου σὲ συνήντησα μετὰ τόσα ἔτη.

Ἐδλογημένος ὁ πυρετός ἐκείνος! Ἐγένετο αἰτία νὰ φιλοξενηθῶ εἰς τὴν οὐλίαν σας, καὶ οὕτω διὰ τῶν ἁγίων Γραφῶν νὰ γνωρίσω τὸν Χριστὴν καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Ἐδωγγελλίου Του!

Ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ τῆς Θεῆας Προνοίας!

— «Ὁ βῆθος πλοῦτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ!» ἀνακράζει ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, «ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρύματα αὐτοῦ, καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!» Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο!» (1)

Ἐκεῖνος ἐπορεύετο εἰς Δαμασκὸν ἄγχιος, φανατικῶς, ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου, ὡς λέγει ὁ Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις, . . . ὅπως, ἐάν τις εὐρῆ τῆς ὁδοῦ ὄντιας ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, δεδεμένους ἀγάπῃ εἰς Ἱερουσαλήμ.» (2)

Ἐξηκολούθει ἡ αὐτὴ μαρτία καὶ λύσσα τοῦ Ἰαυλοῦ κατὰ τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὅποιαν εἶχε, καὶ ὅτε οἱ φονεῖς τοῦ ἁγίου Στεφάνου τοῦ Πρωτομάρτυρος ἀπέθετο τὰ ἱμάτια αὐτῶν παρὰ τοὺς πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου, καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα, Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου!» (3)

Ὅπως ἐπεθύμει ὁ Παῦλος τὴν καταστροφὴν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, φαίνεται εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς του.

— «Ἦκούσατε, γράφει πρὸς τοὺς Γαλάτας, τὴν ἐμὴν ἀναστροφὴν (διαγωγὴν) ποτε ἐν Ἰουδαίᾳ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἰδίωκα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπόρθουν αὐτήν.» (4)

Καὶ ὅμως ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ, καὶ ἀξιοθαύμαστα τὰ μέσα, τὰ ὅποια μεταχειρίζεται ὁ Κύριος πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων!

Μεταβάλλει τὰ ἀκάθαρτα καὶ ῥυπαρὰ σκεῦη εἰς ἀσκεὴ ἐκλογῆς.

Μετὰ πόσης ταπεινοφροσύνης ὁ Παῦλος ἀναγνωρίζει τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου!

— «Καὶ χάριν ἔχω, γράφει πρὸς Τιμόθεον, τῷ ἐνδυναμώσαντί με Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι πιστὸν με ἠγήσατο θέμενος εἰς διακονίαν τὸν πρότερον ὄντα βλά-

(1) Ῥωμ. ΙΑ'. 33.34. — Ἰωβ λστ. 22. — Ἠσαΐου Μ'. 13. — Ἱερειμίου ΚΓ'. 48. — Α'. Κορινθ. β'. 16. —
(2) Πράξ. Θ'. 1, 2.
(3) Πράξ. Ζ'. 59.
(4) Γαλάτ. Α'. 18.

σφημον καὶ δικίτην καὶ ὑβριστὴν· ἀλλ' ἠλεήθη, ὅτι ἄγνωστος ἐποίησα ἐν ἀπιστίᾳ.» (1)

Ναί, ἀδελφὲ Νικόλαε, καὶ ἐγὼ ἠλεήθη, ὅτι ἄγνωστος ἐποίησα.

Εἰς τὸν Παῦλον ἡ τύφλωσις τῶν τοματικῶν ὀφθαλμῶν ἤνοιξε τοὺς πνευματικὸς ὀφθαλμούς.

Εἰς ἐμὲ ὁ πυρετός τοῦ σώματος (2) κατέπαυσε τὸν πυρετὸν τοῦ πνεύματος ἐν Κόρινθῳ.

Ἐρχόμεν τότε ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ πάλιν ἐπιθυμῶ νὰ τὰς ἐπισκεφθῶ, ἀν ἦτο δυνατόν.

Ἄλλ' ἡ κατάστασις τῆς νεοπαγοῦς Ἐκκλησίας, ἣς ὁ Κύριος με κατέστησε Ποιμένα ὑπεύθυνον καὶ ὑπόλογον διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς, δέν μοι ἐπιτρέπει δι' οὐς λόγους προτίθεμαι νὰ σὰς ἀναφέρω, νὰ ἀπομακρυνθῶ αὐτῆς. Ἄν ἦδικα φέρουν, θὰ ἤμην μισθωτός ποιμὴν (3), καὶ ἐξ ἐκεῖνων, οἱ ὅποιοι ἔχουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των δλῆν τὴν κατάραν τοῦ Θεοῦ, διότι «φθείρουσι καὶ σκορπίζουσι τὰ πρόβατα» (4). Εἶναι ἀνάγκη νὰ μένω ἐνταῦθα, διότι τὸ μικρὸν μου καὶ ἀδύνατον ποιμνὶν ἐπεσεφόρησαν μὲ σκοπούς ὀλεθρίους ἀλλοκοί βραχεῖς, μὴ φειδόμενοι αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῶ σαφέστερον, καὶ ἐξηγουμαι. Πρὸ ὀλίγου χρόνου ἤρξατο κατὰ τῆς μικρῆς μου ποιμνῆς πόλεμος ἀφανῆς μὲν τὸ πρῶτον, καταφανέστατος δ' ἐπειτα γενόμενος ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα catholiques ἢ Παπιστῶν.

Ὁ πόλεμος οὗτος ἔγινε καταφανέστατος προηέως, ὅτε ἤξισσε νὰ μάς ἐπισκεφθῇ ἡ Α. Σ. ὁ Ἱτουλάριος ἰν παπίτιβος infidelium) Μονασιερός Μπωναθεντούρας μετὰ τοῦ Διακόνου αὐτοῦ Βιτσένζου.

Τοὺς ὑπεδέχθημεν, ὅπως ἤρμοζεν, ὡς χριστιανούς ἀδελφούς. Μὲ ὄλον τὸ σῆμα πρὸς τὸν βωμὸν αὐτοῦ ἐδεξιῶθημεν τὸν Δυτικὸν Ἐπίσκοπον ἐγὼ, ὁ Σαμουὴλ καὶ οἱ ἐπίτροποι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. (ἀκολουθεῖ).

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἀξιότιμος Κύριε Γαλανέ,
Παρακαλεῖσθε, ὅπως εὐαρεστημένοι καταχωρήσῃτε ἐν ταῖς σελίδι τοῦ ἑρ' ἡμῶν ἐκδιδομένου Ἐκκλησιαστικῆς περιοδικῆς τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις πρὸς ἄσιν μὲν τῆς ἀγνωσίας, ἵνα μᾶλλον δι' ἐμὴν βλασφημίαν, ἐμπέδωσιν δὲ

(1) Α'. Τιμόθ. α' 12—14.
(2) Ὁρᾶ σελ. 7 τοῦ α' τόμ. τοῦ «Ραββίνου Ἰσαὰκ Μ.», ἐκδοσις δευτέρα.
(3) «Ὁ μισθωτός δὲ, καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὐ οὐκ εἶσι τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφίσει τὰ πρόβατα καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἀρπάξει αὐτὰ, καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα· ὁ δὲ μισθωτός φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐστι, καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων.» (Ἰωάν. Γ. 12—14).
(4) «Ὅσοι εἰς τοὺς ποιμένες, τοὺς φείροντας καὶ διασκορπίζοντας τὰ πρόβατα τῆς βοσκῆς μου, λέγει Κύριος. Διὰ τοῦτο, οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, κατὰ τῶν ποιμένων· Σαῖς διασκορπίσατε τὰ πρόβατά μου, καὶ ἀπεδιώξατε αὐτὰ κλπ.» Ἱερειμίου ΚΓ'. 1—3).

καὶ παγίωσιν τῆς ἀληθείας, ὅσον ἀφορᾷ τὸ περὶ μεταμφίσεως ἀνδρῶν μὲν εἰς γυναῖκας, γυναικῶν δὲ εἰς ἀνδρας ζήτημα.

Ἐν σελίδι τρίτῃ τῆς ἐφημερίδος «Νέον Ἄστυ» ὑπὸ ἡμερομηνίαν 13ην ἰσταμένου ἀνέγνων, ὅτι ἱεροκλήρῳ τις, κηρύττων ἐν τῷ τοῦ Ἁγ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου ναῶ κατὰ τὴν παρελθούσῃν Κυριακὴν τὸν θεῖον λόγον, σὺν ἄλλοις, ὁρθῶς ποιῶν, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν εὐσεβῶν αὐτοῦ ἀκροατῶν ἐπὶ τὸ ἐπαίσχυντον καὶ ἀνόσιον ἔθος τῆς μεταμφίσεως ἀνδρῶν εἰς γυναῖκας καὶ τὴν ἀνάπαλιν, ἐπιτάξας αὐτοῖς τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τοῦ ἀνείρου τούτου ἔθους, ἔθους ἀντικρυς ἀποτελουῦτος παρὰ τῆσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ἀμάρτημα κατὰ τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τις τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος συντάκτης, ἐπικρίνων τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον ὑπέρβηται καὶ κήρυκα τῆς ἀληθείας, ἐπάγει, οἰνεὶ περιφρονῶν τοῦτον, καὶ νεανικῶ, ἵνα οὕτως εἴπω ἐπιτραπήτω μοι, φρονήματι ἐκφραζόμενος, ὅτι ἀφειλὲ κηρύττων ἀπ' ἀμβώνας ἱεροῦ περὶ τοῦ τρόπου τούτου τῆς μεταμφίσεως ν' ἀντλήσῃ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ λόγου αὐτοῦ ἐκ τῶν Ἁγ. Γραφῶν, καὶ ὅτι σάφρονέστερον καὶ διδακτικώτερον θὰ ἦτο ἐν, πόρρω τοῦ περιτολογεῖν ἢ μᾶλλον μωρολογεῖν ἰστάμενος, ἀφίει περὶ τῶν συνήθων ἀπὸ τοῦ ἀμβώνας κοινοτοπιῶν (ὡς οὗτος οὐχὶ εὐσεβῶς λέγει).

Πρὸς τὸν οὕτως ἀπροκαλύπτως καὶ οὐκ ὁρθῶς ἐπικρίναντα συντάκτην τὸν τῆς Νέας Χάριτος ἐπαινετὸν Λευιτην καὶ κήρυκα τοῦ θεῖου λόγου, καθῆκον ἡμῶν ἐθεωρήκαμεν, ἔνωθεν ἐπιταττόμενον, καθόσον προσβάλλονται καὶ περιφρονοῦνται οἱ ἱεροὶ τῆς ἡμετέρας θεοσεύτου Ἐκκλησίας κανόνες καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ Θεοῦ λόγος, νὰ ἀποδοσάμεν τὴν ὀφειλομένην καὶ ἀρμόζουσαν ἀπάντησιν, εἰπωμεν δὲ τούτοις, ὅτι δέον, κευκρότητα ἐν τοῖς τοιούτοις ζητήμασιν ὄντας, νὰ ὡσιν ἐρετικώτεροι ἐν ταῖς ὑπ' αὐτῶν ἐκφερομένας κρίσεις, μᾶλλον δὲ νὰ σιγῶσι, ἵνα μὴ καὶ τὰς τῶν ἀναγνωστῶν εὐσεβεῖς Χριστιανικὰς καρδίας τιτρώσκωσι δι' ἰσοβόλων βελῶν, τοξευομένων ἐκ τῶν πτηλῶν τῶν ἐφημερίδων.

Λέγομεν λοιπὸν ὅτι ὁ ἔξβ'. τῆς ε'. Οἰκουμένης Συνόδου κανὼν, λόγον ποιούμενος περὶ τῶν Καλανδῶν, Βοτῶν καὶ Βρουμκλιῶν, Ἑλληνικῶν (=ἐθνικῶν) ἡθίμων, προστάττει τάδε : «Τὰς οὕτω λεγομένας Καλάνδας, καὶ τὰς λεγόμενα Βοτὰ, καὶ τὰ καλούμενα Βρουμκλία . . . καθάπαξ ἐκ τῆς τῶν πιστῶν πολιτείας περιαιεσθῆναι βουλόμεθα. Ἄλλὰ μὴν καὶ τὰς τῶν γυναικῶν δημοσίας ὀρχήσεις, καὶ πολλὴν λύμην, καὶ βλάβην ἐμποιοῖν δυναμένας. Ἐτι μὴν καὶ τὰς . . . γινόμενας ὀρχήσεις, καὶ τελετάς, κατὰ τι ἔθος παλαιῶν καὶ ἀλλότριον τοῦ τῶν Χριστιανῶν βίου, ἀποπεμπόμεθα, ὀρίζοντες, μηδένα ἄνδρα γυναῖκα ἐκείαν στολὴν ἐνδιδύσκεσθαι, ἢ γυναῖκα τὴν ἀνδράσιν ἀρμόδιον. Ἀλλὰ μήτε προσωπεῖα κομικά, ἢ σατυρικά, ἢ τραγικά ὑπόδυσσθαι . . . Τοὺς οὖν ἀπὸ τοῦ γυν. τι τῶν προσηρημένων ἐπιτελεῖν ἐγχειροῦντας, ἐν γνώσει τούτων καθιγερομένους,

τούτους, εἰ μὴν Κληρικοί εἴεν, καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, εἰ δὲ Λαϊκοί, ἀφορίζεσθαι».

Ὅμοιος ἐν κερ. κβ' στίχ. 5 τοῦ Δευτερονομίου ἀναγιγνώσκωμεν τάδε: «Οὐκ ἔσται σκευὴ ἀνδρός ἐπὶ γυναικί, οὐδὲ μὴ ἐνδύσῃται ἀνὴρ στήλην γυναικείαν» ὅτι βδελύγμα Κυρίου τῷ Θεῷ σου ἐστὶ πᾶς ποῖών ταῦτα». Καὶ ὅντως βδελύγματα εἶναι, λέγουσιν οἱ τῶν ἱερῶν ἐρμηνευταὶ κανόνων Ἀγάπιος καὶ Νικόδημος, ταῦτα εἰς τὸν Θεόν, καὶ Ἑλληνικά (= ἰθινά) τῆ ἀληθείας ἐπιτηδεύματα καὶ τῶν Χριστιανῶν ἀλλότρια, τὰ ὅποια πρέπει οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς νὰ ἐπιμεληθῶν μὲ ἑκατὰ τὰ δυνάτῃ των, νὰ τὰ ἐμποδίσωσιν, ὡς κατηγορίαν ὄντα τοῦ Χριστιανισμοῦ, μὲ ἐπιτήμιον ἀφορισμοῦ».

Διὰ τούτων λοιπὸν καθίσταται πασιφανές, ὅτι τὸ «ἐν δρα γυναικείαν στολήν ἐνδιδύσκεσθαι, ἢ γυναικαί τὴν ἀνδρᾶσιν ἀρμόδιον», εἶναι ὕβρις καὶ βλασφημία ἀσύγγνωστος κατὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἱερῶν κανόνων, δικαίως δὲ καὶ ὀρθῶς πράττων, πρὸς εὐσεβῆ δὲ ἀποφύγετον σκοπὸν καὶ ἄξιον ὁ ἱεροκέρυξ ἐζήτησε νὰ ἔρῃ ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν ἐμπεισιτευμένης λογικῆς τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ ποίμνης, τὸ μέγα τοῦτο καὶ φοβερὸν ἄμα δὲ καὶ ἱέρατον ἀκάνθαλον, ἕπερ. ὡς πειναλὸς λύκος, ἀνηλεῶς λυμάνεται ταύτην. Μεθ' ὑπολήψεως

Καλλίνικος Κρατσούλης.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 14ῃ Φεβρουαρίου 1902.

Ἡ ΤΟΥ ΤΡΙΣΥΝΘΕΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΗ

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς λέγει, ὅτι ἡ **θεία οὐσία δὲν μετέχεται**, διότι, ἂν αὕτη μετέχτο, δὲν θὰ ἦτο πλέον ὁ ἐν μὲν οὐσίᾳ Θεὸς τρισυπόστατος, ἀλλὰ μυριοπόστατος· διότι, λέγει ὁ ἅγιος Πατὴρ, «ἡ οὐσία παρ' ὄσων ἐστὶ μετεχομένη, τοσαύτας καὶ τὰς ὑποστάσεις ἔχει».

Πᾶν φρόνημα μὴ συμβιβάζομενον πρὸς δεδογματισμένους ἀληθείας εἶναι ψεῦδες. Τὸ δὲ φρόνημα **ὅτι ἡ θεία οὐσία μετέχεται** δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν πρῶτην καὶ ὑψίστην τοῦ χριστιανισμοῦ ἀλήθειαν, πρὸς τὸ ὅτι δηλαδὴ ὁ Θεὸς εἶναι τρισυπόστατος· τὸ φρόνημα ἄρα ὅτι ἡ θεία οὐσία μετέχεται εἶναι ψεῦδος καὶ πλάνη.

Ἄλλ' ὁ κ. Μακράκης φρονεῖ καὶ διδάσκει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τρισύνθετος ὡς ἔχων συστατικά του σῶμα καὶ ψυχὴν καὶ θεῖαν οὐσίαν ἁγίου Πνεύματος· τὸ φρόνημα ἄρα καὶ ἡ διδασκαλία αὕτη, ἐπειδὴ ταῦτίζεται πρὸς τὸ ὅτι ἡ θεία οὐσία μετέχεται, ἐπειδὴ ἐπομένως ἀπάγει εἰς τὸ ἀτοπον συμπέρασμα ὅτι ἡ θεία οὐσία εἶναι μυριοπόστατος, ἐπειδὴ δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν ὑψίστην τοῦ χριστιανισμοῦ ἀλήθειαν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι τρισυπόστατος, διὰ ταῦτα τὸ τρισύνθετον εἶναι ψεῦδος καὶ πλάνη.

Ἡ ἁγία τοπικὴ Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1347 ἐξέδωκε τὴν ἐξῆς συνοδικὴν ἀπόφασιν μετὰ τριπλοῦ ἀναθέματος: «**Τοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσι μεθε-**

κτὴν τὴν θεῖαν οὐσίαν εἶναι . . . μὴ ὁμολογοῦσι δὲ ἕληπτον εἶναι παντελῶς αὐτὴν καὶ ἀμέθεκτον . . . ἀνάθεμα τρίς.» Ἡ ἁγία δηλαδὴ Τοπικὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Σύνοδος τοῦ 1347, ἥς ἡ ἀπόφασις ἀναγιγνώσκεται τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, λέγει· Καταδικάζω εἰς τὸ τριπλοῦν ἀνάθεμα τοὺς φρονοῦντας καὶ λέγοντας, ὅτι ἡ θεία οὐσία μετέχεται. Ἄλλ' οἱ συντάκται τοῦ «Λόγου» φρονοῦσι καὶ λέγουσιν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τρισύνθετος, διότι ἔχει ὡς συστατικά του σῶμα, ψυχὴν καὶ θεῖαν οὐσίαν ἁγίου Πνεύματος. Οἱ συντάκται δηλαδὴ τοῦ «Λόγου» φρονοῦσι καὶ λέγουσιν, ὅτι ἡ θεία οὐσία μετέχεται, καὶ δὲν ὁμολογοῦσιν, ὅτι αὕτη ἐστὶ παντελῶς ἕληπτος καὶ ἀμέθεκτος. Οἱ συντάκται ἄρα τοῦ «Λόγου» καταδικάζονται ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίας Συνόδου εἰς τὸ τριπλοῦν ἀνάθεμα.

Τὸ τρισύνθετον λοιπὸν τῶν συντακτῶν τοῦ «Λόγου» εἶναι προκαταδικασμένον ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίας τοπικῆς Συνόδου τοῦ 1347. Τὸ τρισύνθετον τῶν συντακτῶν τοῦ «Λόγου» εἶναι καταδικασμένον καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ 1879. Τὸ τρισύνθετον τῶν συντακτῶν τοῦ «Λόγου» εἶναι καταδικασμένον καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπισήμου Ὁργάνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἥς τὸ ἄρθρον ἀνεδημοσίευσεν εἰς τὸ 211 φύλλον αὐτῆς ἢ ἀ' Ἀναπλασῆς. «Ὡστε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἱερῶν αὐτῆς Συνόδων καὶ ὀργάνων καταδικάζει τὸ φρόνημα καὶ τὴν περὶ τρισυνθέτου διδασκαλίαν τῶν συντακτῶν τοῦ «Λόγου». Καὶ οἱ φρονοῦντες καὶ λέγοντες, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τρισύνθετος, διότι ἔχει θεῖαν οὐσίαν ἁγίου Πνεύματος τρίτον συστατικόν του, ἐπειδὴ φρονοῦσι καὶ λέγουσιν, ὅτι ἡ θεία οὐσία μετέχεται, καταδικάζονται εἰς τὸ ἀνάθεμα τρίς, δηλαδὴ εἰς τὸ ἀνάθεμα ἀπὸ Πατρὸς, καὶ ἀνάθεμα ἀπὸ Υἱοῦ, καὶ ἀνάθεμα ἀπὸ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ τὸ τριπλοῦν τοῦτο ἀνάθεμα μετὰ τῶν ἄλλων ἀναθεμάτων, ἕσα ἐξεσφενδόνισαν αἱ κατὰ καιροὺς ἁγίαι Σύνοδοι κατὰ τῶν διαφόρων αἰρετικῶν, εἶνε ὡρισμένον νὰ ἀναγιγνώσκται εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους ναοὺς κατὰ τὴν μεθεπομένην Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς δύνανται τις νὰ ἴδῃ εἰς τὸ Τριφθίδιον.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ φρόνημα αὐτῶν περὶ τρισυνθέτου οὕτω καταδικάζεται, διὰ τοῦτο ἡ Ἐφημερὶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου συνοβούλευσε τοὺς συντάκτας τοῦ «Λόγου» τὰ πρὸς μετάνοιαν καὶ σωτηρίαν. Ἄλλὰ καὶ πᾶς ὅστις αὐτοὺς ἀγαπᾷ πρέπει νὰ τοὺς προτρέψῃ νὰ μετανοήσωσι καὶ νὰ ὑποθέλωσιν ἀναφορὰν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δι' ἧς νὰ δηλώσωσιν, ὅτι παύουσι πλέον νὰ φρονοῦσι καὶ νὰ λέγωσιν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὡς συστατικόν του θεῖαν οὐσίαν ἁγίου Πνεύματος, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, συμμορφούμενοι πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἁγίας τοπικῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1347, δὲν θὰ φρονοῦσι πλέον καὶ δὲν θὰ λέγωσιν, ὅτι ἡ θεία οὐσία μετέχεται, ἀλλὰ θὰ ὁμολογῶσιν, ὅτι αὕτη εἶναι παντελῶς ἕληπτος καὶ ἀμέθεκτος, καὶ ὅτι ἡ θεία

οὐσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος δὲν γίνεται τρίτον τοῦ ἀνθρώπου συστατικόν. Καὶ πρέπει διὰ τῆς ἀναφορᾶς των ταύτης νὰ παρακαλέσωσιν οἱ συντάκται τοῦ «Λόγου» νὰ λύσῃ αὐτοὺς ἡ ἁγία Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ἐναντίον αὐτῶν καταδικῆς καὶ ἀπὸ τοῦ τριπλοῦ ἀναθέματος· διότι, ἂν ἀποθάνωσιν ἀμετανόητοι, θὰ μείνωσιν ἔλυτοι καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ· διότι ἕσα ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία λύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἕσα ἂν δῆσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ.

Πρέπει δὲ οἱ συντάκται τοῦ «Λόγου» νὰ ὑποτάξωσιν τὴν γνώμην αὐτῶν εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἥτις ἔχει θεῖον κύρος καὶ εἶναι ἀσφαλῆς, καὶ νὰ μὴ ἐμπιστευθῶσιν εἰς τὴν ἰδίαν δίκαιοιαν· διότι ἡ ἔπαρσις καὶ φυσίωσις τῆς ἀτομικῆς δικαιοῦς ἀποπλανᾷ καὶ κηρύττει, καὶ μάλιστα ὅταν συνοδεύηται μετὰ περιφρονησῶς κατὰ προσώπων σεβασμοῦ ἀξίων, καὶ ὅταν ἐκτρέπεται εἰς ὕβρις χυδαίας κατ' αὐτῶν. Πρὸ πάντων δὲ ὁ κ. Μακράκης, ὅστις εἶναι καὶ τῆς τῶν ἄλλων πλάνης καὶ ἀντιστρατεύσεως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας ὁ αἰτίος, οὗτος πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἀσφαλῶς, ὅτι, ἂν δὲν ταπεινωθῇ, ἂν δὲν ὑποταχθῇ εἰς τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, σωτηρίαν δὲν ἔχει. Ἄν δὲν ζητήσῃ νὰ λυθῇ ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καταδικῆς καὶ τοῦ τριπλοῦ ἀναθέματος, ἀσυγχώρητος θὰ ἀποθάνῃ, καὶ ἔλυτος θὰ μείνῃ ἐν τῷ οὐρανῷ.

Διὰ τὴν ταπεινώσιν δὲ τὴν ἀποπλανώσων αὐτὸν φυσίωσιν του καὶ τὴν πεποιθήσιν του ἐπὶ τὴν σοφίαν του, καὶ διὰ τὴν κατωρθώσιν νὰ ὑποτάξῃ τὸν τράχηλον αὐτοῦ εἰς τὴν σωτήριον τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κρίσιν, ἄς σκεθῇ ὡς ἐξῆς:

» Ἀφοῦ ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία δογματίζει, ὅτι ἡ θεία οὐσία δὲν μετέχεται παντελῶς, ἀφοῦ τὸ τρισύνθετόν μου, θέτον ὡς τρίτον τοῦ ἀνθρώπου συστατικόν μετόχην θείας οὐσίας, καταδικάζεται εἰς τὸ ἀνάθεμα ὑπὸ τῆς Ἁγίας τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Συνόδου, ἀφοῦ καταδικάσθη καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἱερᾶς Συνόδου, ἀφοῦ κατεκρίθη καὶ ὑπὸ τοῦ ὀργάνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διατί, εἰς ἄνθρωπος ἐγώ, νὰ μὴ κύψω πρὸ τῶν κρίσεων καὶ ἀποφάσεων τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μου; διατί νὰ μὴ εἶπω τὸ ἄμαρτον; Καὶ ἂν οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν μου ἐπλανώμην, καὶ πάλιν, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία μου τὸ λέγει, ἔπρεπε γὰρ τὸ δεχθῆναι. Ἄλλ' ἀφοῦ ἔχω ἐνώπιόν μου τόσας ἄλλας χονδροειδέις πλάνας μου, πρέπει διὰ τοῦτο νὰ μὴ ἐμπιστεύωμαι πλέον εἰς τὰς ἐρμηνείας μου.

» Ὅπως παρεδέχθη, ὅτι ἐπλανήθη εἰς τὰς προφητείας μου, ὅτι θὰ ἰεραποποιήσω τὸν πόδα τὸ 1871, διατί γὰρ μὴ παρεδέχθῃ ὅτι ἐπλανήθη ὁμοίως καὶ εἰς τὸ τρισύνθετον, ἀφοῦ μάλιστα τὸ λέγει ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία;

» Ὅπως παρεδέχθη, ὅτι ἐπλανήθη εἰς τὴν ἐρμηνείαν μου ἐπὶ τῶν προφητειῶν, δι' ἧς ἐκήρυττον ὅτι ἔδον τὸ ἔθνος μου ἡθελὶν ἀποκατασταθῆναι μέχρι τοῦ 1882, διατί νὰ μὴ παρεδέχθῃ ὅτι ἐπλανήθη ὁμοίως καὶ εἰς τὸ τρισύνθετόν μου, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ἡ Ἐφημερὶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὸ καταδίκασεν;

» Ὅπως παρεδέχθη, ὅτι ἐπλανήθη εἰς ἄλλην ἐρμηνείαν μου ὅτι προσωπικῶς θὰ κατεξουσίαζον κατ' Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν διὰ τῆς Σχολῆς μου καὶ τοῦ Θρησκευτικοῦ Συλλόγου μου, διατί νὰ μὴ παρεδέχθῃ ὅτι ἐπλανήθη ὁμοίως καὶ εἰς τὴν περὶ τρισυνθέτου διδασκαλίαν μου, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν καταδίκασεν;

» Ὅπως παρεδέχθη, ὅτι ἐπλανήθη ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ μου εἰς τὸν Ἀγαθὸν ἄγγελον ὅτι μέχρι τοῦ 1885 θὰ κατεξουσίαζον ἐν Ἀνατολῇ διὰ τοῦ Πολιτικοῦ μου Συλλόγου, διατί νὰ μὴ παρεδέχθῃ ὅτι ἐπλανήθη ὁμοίως καὶ εἰς τὸ φρόνημά μου περὶ τρισυνθέτου, ἀφοῦ τοῦτο ἀντιπίπτει πρὸς τὸ ὕψιστον περὶ ἁγίας Γριάδος δόγμα τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας;

» Ὅπως τὰ πρᾶγματα πλέον μαρτυροῦσιν, ὅτι διεψεύσθη καὶ εἰς τὴν ἐρμηνείαν μου τοῦ 11ου κεφαλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως, καὶ δὲν ἐφώθη, ὡς ἐκήρυττον, εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ δὲν ἐπροεβύθησαν ὑπὸ σεισμοῦ 7000 Ἀθηναῖοι ἐθροί μου, διατί νὰ μὴ παρεδέχθῃ ὅτι ἐπλανήθη ὁμοίως καὶ εἰς τὴν περὶ τρισυνθέτου δοξασίαν μου, ἀφοῦ μάλιστα τὴν καταδικάζει καὶ ἡ κατὰ τὸ 1347 συνοδικὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγία Σύνοδος τῆς Ὁρθοδοξοῦ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας;

» Ὅπως παρεδέχθη, ὅτι ἐπλανήθη εἰς τὴν ἐρμηνείαν μου ἐπὶ ἄλλων Ἀγαθῶν ἀγγελικῶν χρησμάτων ὅτι θὰ ἐπιπτεῖν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τοῦ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος πρὸ τοῦ 1890, διατί νὰ μὴ παρεδέχθῃ ὅτι ἐπλανήθη ὁμοίως καὶ εἰς τὸ τρισύνθετόν μου, ἀφοῦ μάλιστα ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μὲ καταδικάζει καὶ μὲ ἀναθεματίζει, διότι τὸ φρονῶ καὶ τὸ διδάσκω;

» Ὅπως παρεδέχθη, ὅτι ἐπλανήθη, ὅτι ἀνεκήρυττον εἶνα δικηγόρον τῶν Πατρῶν, τὸν Καπετάνον, ὡς ἀληθῆ προφήτην καὶ ἐπίκουρον τῆς διδασκαλίας μου, ὅν κατόπιν ἠναγκάσθη νὰ ἀποκηρύξω ὡς ψευδοπροφήτην, διατί νὰ μὴ παρεδέχθῃ ὅτι ἐπλανήθη ὁμοίως καὶ εἰς τὸ φρόνημά μου ὅτι ἡ θεία οὐσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος μετέχεται, καὶ ὅτι ὑπάρχει θεία οὐσία ὡς τρίτον συστατικόν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀφοῦ μάλιστα Ἱερὰ Τοπικὴ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδοξοῦ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας δογματίζει τὸ ἀντιθετόν; Τίς εἰμαι ἐγώ, ὅστις ὑψῶ ἐμαυτὸν ὑπὲρ τὰς κρίσεις καὶ ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας; Μετανόει, ψυχὴ μου, ἰκέτευε, σώζου.»

Διὰ τοιούτων σκέψεων ὁ ἀξιώτιμος ἀρχηγὸς τῶν συντακτῶν τοῦ «Λόγου» καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ συλλογιζόμενοι, καὶ προτρέποντες ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ προτρέπομενοι ὑπὸ τῶν φίλων αὐτῶν, μετανοοῦντες καὶ αἰτουῦντες λύσιν, θὰ δυνηθῶσι σὺν τῇ Θεῷ βοηθείᾳ νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταδικῆς καὶ νὰ λυθῶσιν ἀπὸ τοῦ συνοδικοῦ ἀναθέματος τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἰς ὃ εἶναι καταδικασμένοι τρίς, ὡς φρονοῦντες καὶ λέγοντες ὅτι ἡ θεία οὐσία μετέχεται καὶ ἀποτελεῖ τρίτον τοῦ ἀνθρώπου συστατικόν.

Διότι: **Τοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσι μεθεκτὴν**

»τὴν θεϊαν οὐσίαν εἶναι, μὴ ὁμολογοῦσι δὲ
»ἄληπτον αὐτὴν εἶναι παντελῶς καὶ ἀμέθε-
»κτον, ἀνάθεμα τοῖς.»

Αὕτη ἡ καταδίκη τοῦ τρισυνθέτου.

Κ. Α. Διαληθῆς.

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Τὴν 17ην τοῦ μηνὸς τούτου ἐγένετο ἡ ἐτήσια Γεν. Συ-
νέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως».
Ἀναγνωσθέντων καὶ ἐπικυρωθέντων τῶν πρακτικῶν τῆς
Γεν. Συνελεύσεως τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὁ Γεν. Γραμμα-
τεὺς κ. Μ. Γαλανὸς ἀνέγνω τὴν ἐξῆς ἐκθεσιν (1).

Πρὸς τὴν Σεβ. Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Συλλόγου
τῆς «Ἀναπλάσεως».

Φίλοι Κύριοι,

Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος 1901 τὸ Διοικητικὸν Σύμβουλιον
τοῦ Συλλόγου εἰργάσθη ἐν πάσῃ τάξει καὶ ἀρμονίᾳ εἰς τὰ
ἐπασχολήσαντα αὐτὸ ζητήματα, ἐμερίμνησε δὲ τόσον περὶ
τῆς συντηρήσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ Πει-
ραιεὶ κηρύγματος τοῦ Συλλόγου, ὅσον καὶ περὶ τοῦ ἀνα-
τὰς ἐπαρχίας, συνδυασθέντος ἐνιαχοῦ καὶ μετὰ ἰδρύσεως
Τμημάτων.

Τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ κηρυγμάτων κατὰ τὸ 1901
μετέσχον οἱ πανσοσιολογιάται ἀρχιμανδρίται Πανάρετος
Δουληγέρης, Τιμόθεος Ἀγαστακίου, καὶ οἱ κ. κ. Κ. Δια-
ληθῆς, Γ. Μακρῆς, Ν. Ἀρβράζης, Χρῆστος Ἰωαννίδης
καὶ Μιχ. Γαλανός.

Το ἐπαρχιακὸν κήρυγμα τοῦ Συλλόγου ἐπετέλεσαν ὁ
πανσοσιολογιάτατος ἀρχιμανδρίτης Πανάρετος Δουληγέρης,
διδάξας εἰς Τρῆσινά, Μ. Μεγάλου Σπηλαίου, Σουβάρδον,
Καλάβρυτα, Κερκενήν, Βισοιά, Κερτέζην, Σοπωτόν, Λει-
θάριον, Στρέζοβαν, Φιλια, Λικούριαν, Τρυπιὰ, Σαβάλια,
Μανωλάδα, Μετόχι, Σαγιέικα, Κάτω Ἀχαΐαν, Ἰδρύσας δὲ
καὶ τμήματα τοῦ Συλλόγου εἰς Φιλια καὶ Σοπωτόν καὶ ὁ κ.
Μ. Γαλανὸς διδάξας ἐν Θήβαις, Λεβαδείᾳ, Βόλῳ, Ἀγυῖᾳ,
Τυρνάβῳ, Ταταρίῳ, Τρικινάλλοις, Ἰδρύσας δὲ καὶ Τμή-
ματα τοῦ Συλλόγου ἐν Λεβαδείᾳ καὶ Βόλῳ. Τῆς ἐνάρξεως
τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐν Βόλῳ Τμήματος, γενομένης ἐν τῇ
αἰθούσῃ τοῦ ἐκεί ἐμπορικοῦ Συλλόγου, προέστη ὁ Σεβασ-
μιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Γρηγόριος, ἀπεν-
θύνας καὶ βραχίαιαν ἔυθερμον προσλαλιάν, καὶ ἐπιδείξας
καθόλου πατριώτατον ἐνδιαφέρον καὶ ὑπὲρ τοῦ Τμήματος
καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐν τοῖς ναοῖς κηρύγματος τοῦ κ. Γαλανοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τὰ κηρύγματα τοῦ Συλλόγου διεκόπησαν

(1) Ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ δημοσιευθήσονται αἱ ἐκθέσεις τοῦ
ταμίου περὶ τῆς δεχμερίας τοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ ἱερογραφικοῦ
Τμήματος, ὡς καὶ ἡ ἐκθεσις τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν
διαχείρισιν τοῦ 1901.

μῆνας τινὰς δι' ἔλλειψιν αἰθούσης ἐπανελήφθησαν ὁμοῦ
εἴτα ἐν τῇ Βα. Δημοτικῇ Σχολῇ τῶν ἀρρένων προθύμως
παρὰχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων κ. Σπυρ
Μερκούρη.

Ὡς καὶ ἄλλοτε, οὕτω καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος, παντα-
χοῦ, ὅπου ἠκούσθη ὁ θεῖος λόγος διερμηνευόμενος ὑπὸ κηρύ-
κων τοῦ Συλλόγου, ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πολλοῦ ἐνθουσια-
σμοῦ καὶ ἀδικαπτώτου ἐνδιαφέροντος. Ἡ δὲ ἐπιταθεῖσα καθ'
ὑπερβολὴν πύκνωσις τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἀκροα-
τηρίων, προσαυξανομένων ὁλοκλήρως, μέχρι τοῦ ν' ἀπέρχονται
ἐκατοντάδες δι' ἔλλειψιν χώρου, δίδει τὴν ἀπόδειξιν ὅτι
τὸν σπῆρον τοῦ θείου λόγου δὲν ῥίπτει ὁ Σύλλογος ἀλυσι-
τελῶς καὶ ἀκέρως, μαρτυρεῖ δὲ τί ἡδύνατο νὰ κατορθώσῃ
ὁ Σύλλογος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ διὰ τῶν κηρυγμάτων ἐὰν
ἐβουθέτο εἰς τὸ νὰ ἰδρῶσῃ Κατάστημα μὲ ἐυρύχωρον αἰ-
θουσαν ἰκανὴν νὰ συμπεριλάβῃ χιλιάδας ἀκροατῶν.

Ἐπὶ πᾶσι τὸ Περιδικὸν τοῦ Συλλόγου προσέθεσε καὶ
αὐτὸ τὸν ὄβολόν του εἰς τὸ σωτήριον ἔργον τοῦ φωτισμοῦ
καὶ τῆς οἰκοδομῆς τῶν ψυχῶν. Καὶ αἱ ὑπηρεσίαι του αὐταὶ
θὰ καταστῶσιν ἤδη πολυτιμότεραι, ὅτε ἡ σύνταξις του
ἐχώρησεν εἰς νέαν ὁδὸν βελτιώσεως, πᾶσα δὲ ἐπιμέλεια οὐκ
καταβλήθη πρὸς αὐξουσαν ὁλοκλήρως τελειοποίησιν αὐτῆς.

Ἀνακοινοῦντες ταῦτα εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, παρα-
καλοῦμεν πάντας ὑμᾶς, ὅπως ἐνώσητε τὰς εὐχὰς σας πρὸς
τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἵνα διὰ τῆς πανοθενοῦς
Του χάριτος τὰ εὐσεβῆ ἔργα τοῦ Συλλόγου ἐπιδώσῃσι πε-
ρισσότερον ἐν τῷ μέλλοντι, πρὸς δόξαν Αὐτοῦ καὶ ἐπ'
ἀγαθῇ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ Γένους.

Μετὰ βαθυτάτης εὐλαθείας καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου

Μιχ. Ι. Γαλανός

Ο ΔΑΛΤΩΝΙΣΜΟΣ

Ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι γίνεται λόγος περὶ δαλτωνισμοῦ.
Ὁ Δαλτωνισμὸς εἶνε πάθησις τοῦ αἰσθητήριου τῆς ὀρά-
σεως, ἣτις συνεπάγεται τὴν ἐλάττωσιν ἢ τὴν ἀπώλειαν τῆς
ἀντιλήψεως τῶν χρωμάτων, ὠνομάσθη δ' αὕτω ἐκ τοῦ
ἄγγλου χημικοῦ καὶ φυσιοδίφου Δάλτωνος, ὅστις, προσ-
βληθεὶς ὑπὸ τοιοῦτου νοσήματος, περιέγραψεν αὐτό.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

ΠΕΜΠΤΗ 14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐν Πειραιεὶ ὁμιλήσει ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὁρφανοτρο-
φείῳ ὥραν 7—8 μ. μ. ὁ κ. Γεώργιος Σ. Μακρῆς.

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ δευτέρᾳ Δημοτικῇ Σχολῇ τῶν
ἀρρένων, παρὰ τὰ Γραφεῖα τῆς «Ἀναπλάσεως» καὶ τὴν
περυσινὴν αἰθουσαν τῶν κηρυγμάτων, ὥρα 6 1/2 — 7 1/2
μ. μ., ὁμιλήσει ὁ κ. Μιχ. Ι. Γαλανός.

Ἐν Πειραιεὶ, ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὁρφανοτροφείῳ, ὥρα
3 1/2 — 4 1/2 μ. μ., ὁμιλήσει ὁ κ. Κ. Α. Διαληθῆς.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ἈΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΔΑΧΣΜΑ